

ALASKA: L'ÚLTIMA FRONTERA

Això diuen les plaques de matrícula dels cotxes d'aquest país de 1.500.000 km², poblat per només 650.000 habitants, situat entre els oceans Àrtic i Pacífic, i separat de la Federació Russa per l'estret de Bering. Crec que el lema està molt ben posat ja que queda molt lluny. Vaig volar Barcelona-Zurich-Boston, i al cap d'un dia Portland-Cincinnati-Anchorage-Juneau-Gustavus, per a arribar a la primera parada del meu periple per Alaska: Glacier Bay National Park, situat al sud-est del país.

Vaig arribar, via Anchorage, a l'aeroport de Gustavus, que deu ser el més petit del món. Tot bufó i molt nou, ocupava un recinte que no deuria fer més de 20x20 m. Entre dintre i fora es despatxava tot. Eren 4 o 5 empleats. Una empleada nativa (de l'ètnia tlingit potser) treia les cartes d'embarcament, pesava maletes, feia la facturació, et passava pels detectors, acostava l'escala a l'avió quan arribava, es cuidava de les maletes perdudes sense aconseguir saber on eren, i amb els dos bastonets fosforescents, feia el senyal de sortida a l'únic avió que hi havia a la pista. No es preocupi: aquesta maleta perduda a Atlanta segur que arribarà. Un clar exemple multidisciplinari, com es diu ara.

Ens va venir a buscar un autobús per portar-nos a la nostra destinació: el Visitor Center del Glacier Bay National Park, que estava situat a uns 20 km d'allí. L'estructura del complex estava formada per un edifici central on hi havia el centre informatiu del parc, sales de conferències, exposicions i el restaurant. Les habitacions, molt ben condicionades, estaven ubicades en uns habitacles de fusta repartits per una extensa zona que baixava cap a un fiord. El temps era plujós i estava molt tapat. Em vaig sentir una mica pessimista en relació al temps que m'esperava i a la poca llum de què disposaria per a fotografiar.

L'endemà ens vàrem aixecar amb el mateix temps, i després d'esmorzar ens embarcaren en un vaixell on havíem de passar tot el dia vorejant la costa i visitant alguns fiords fins a arribar a la fantàstica glacera de desbordament Margerie, vorejant la serralada Fairweather, amb el seu pic de 4.590 m. El Parc Natural de Gracier Bay de 13.000 km² és parc nacional des de 1980 i patrimoni de la humanitat des de 1992. Està situat, tal com he dit, al sud-est del país, prop del golf d'Alaska.

La diada va ser un xic dura pel temps, ja que era difícil estar a coberta, i quan tornaves a entrar dins del vaixell havies d'eixugar tot el material fotogràfic cada cop. I de veure muntanyes, poques, ja que la boira no va aixecar en tot el dia. Varen aparèixer els primers lleons marins en una illota, i els primers frarets crestats (*tufted puffin*, en anglès) que jo estava molt interessat a fotografiar. Existeixen tres espècies de frarets. Jo ja coneixia el que es troba al nord d'Europa i ara només me'n faltava un. També trobarem una gran quantitat de corbs marins (*pelagic cormorant*), somorgollaires (*common murre*), calàbries grosses (*common loon*) i centenars d'ànecs negres, (*black scoter*). A les muntanyes es veien algunes cabres blanques (*mountain goat*) i en els arbres de la riba àguiles calbes (*bald eagle*), el símbol americà.

A la coberta feia cada cop més fred i el vaixell deixava un solc glaçat que es barrejava amb els petits trossos de gel que ja flotaven a l'aigua. Havíem agafat el llarg fiord que ens havia de portar fins a la glacera Margerie. Al cap d'una estona vàrem quedar tancats i va aparèixer, davant nostre, la gran paret de glaç.

De tornada vaig veure el primer ós *grizzly* (ós bru o gris) del viatge, que caminava decidit per la vora de la riba. L'encontre em va emocionar i en aquell moment em vaig pensar que potser no en veuria cap més. Que equivocat que estava. Aquest, sens dubte, era un dels principals objectius del meu viatge a aquest meravellós país, i l'encontre amb l'animal em va fer pujar l'adrenalina. També vaig topar una família de serretes (*red-breasted merganser*, bec de serra mitjà), i una bogeria de

gavians i gavines. I una altre sorpresa: la primera llúdriga marina (*sea otter*), de les quals en veuria moltes l'endemà, i més tard, a Afognak, centenars.

El segon dia vàrem sortir per albirar balenes. El dia semblava que s'arreglava i en lloc de sortir de matí, ens varen cridar a la tarda. La mar estava com una bassa d'oli. Com que ja havia tingut la sort de veure aquests grans mamífers a Terranova i a Islàndia, per a mi, en principi, era una sortida mes. Ens varen sortir al pas una colla de llúdrigues que anaven amb la cria, que menjaven crancs i que aixecaven el cap quan passàvem. Aquests curiosos animals, que varen estar en perill d'extinció pel comerç de les pells, neden de panxa enlaire i la fan servir per a tot: hi porten la cria, trenquen els crancs i obren les cloïsses a cops de pedra.

L'encontre amb les balenes també va ser interessant. Vàrem topar 10 o 12 balenes amb gep (*humpback whale*) que jugaven i adoptaven postures com la d'aixecar les aletes, treure el morro, etc. El capità va col·locar un micro de profunditat perquè poguéssim sentir-ne els cants, que posaven la pell de gallina. La foto del dia no la vaig poder fer per uns minuts. Quan ja marxàvem i érem un xic allunyats del lloc, en va saltar una fora de l'aigua tres cops. Llàstima.

L'endemà vàrem haver de desfer el camí Gustavus-Juneau-Anchorage, on, després d'una nit de descans, vam canviar les robes de la petita bossa i vam agafar un autobús que en 5 hores ens portà fins a l'estació de ferrocarril del ferrocarril Alaskan Rail road, on ens va venir a buscar un bus tot terreny que, amb un recorregut de 7 hores per pista, ens dugué a Camp Denali, al final del Denali National Parc, al costat del Mackindley.

A l'aeroport més petit del món l'empleada tlingit, que anava com una baboia, ja suava només de veure'ns arribar. Durant els tres dies una meva germana li havia trucat diverses vegades per veure com estava la maleta perduda a Atlanta, i només de veure'ns ja es va posar les mans al cap. «No es preocupin que continuem fent gestions, ara mateix torno a trucar.» Vaig pensar: ¿Com pot ser que arribi la maleta perduda a l'aeroport més petit del mon, on la quantitat d'avions més gran que hi ha a la pista en el millor dels casos és d'un? Mentrestant, a fora, al contenidor d'inoxidable amb rampa, que feia de cinta d'expedició de les maletes, uns nens hi jugaven fent-lo servir de tobogan.

Quan ens cordàvem els cinturons per partir, va entrar l'empleada multidisciplinària i, tota sufocada, ens va dir que ja havien localitzat la maleta i que la portarien a Anchorage.

MOWGLI

